

АНТОЛОГИЯ

КОРЕЙСКА
ПОЕЗИЯ

НАЧАЛОТО НА XX В.

한국 대표시

Превод от корейски

*Со Ъвнг Ким
Яница Иванова*

Корейската поезия търпи сериозно развитие в края на XIX – началото на XX в. Творците преминават от едно към друго литературно направление в творческите си търсения, възприемат похвати от Запада, но същевременно запазват традиционни корейски символи и влагат в тях ново съдържание. Книгата пресъздава именно тези творчески търсения и постижения на корейски писатели от началото на XX в. Всички те живеят по време на японската окупация над Корейския полуостров (1910–1945) и пряко или косвено са повлияни от нея. Отначало по-либерален, колониалният режим постепенно се затяга; японската власт се стреми да претопи корейското население чрез забрана за използване на корейски език, използване само на японски и дори смяна на корейските имена с японски. В тази именно обстановка корейските писатели съумяват да създадат много забележителни творби, ценени в Корея и днес.

Поетът Ким Со Уол (1902–1934) е сред най-ярките фигури в корейската литература. Въпреки краткия си жизнен път и малкия брой издадени произведения, той създава запомнящ се собствен литературен свят, който поразително точно отразява емоциите на корейската жена, живееща в силно патриархално конфуцианско общество. Поетът пресъздава по забележителен начин женската гледна точка. Неговите героини тъгуват по загубения любим след раздяла или смъртта му. В цялата стихосбирка *Азалии*, кръстена на най-забележителното му – любимо на всички корейци – произведение те така и не успяват да се освободят от скръбта си. Поезията на Ким е силно повлияна от фолклорните песни, авторът използва похвати и образи, използвани в традиционните песни.

Друг негов съвременник, Хан Йонг Ун (1879–1944), също пише женска поезия. За разлика от Ким Со Уол героините му, въпреки скръбта си, живеят с надежда и очакване. Хан Йонг Ун е будистки монах, поет и общественик. Той активно се включва в движението за независимост на потиснатата си родина, поради което е осъден от окупаторите на 6 години затвор. В затвора писателят пише стихосбирката *Мълчанието на Ним*, публикувана през 1926 г. Освен женската душа Хан Йонг Ун обръща специално внимание на Ним – събирателен образ за преклонение и почит. В класическата корейска литература Ним обозначава любимия / любимата или владетеля; Хан Йонг Ун внася ново значение в понятието, като с Ним назовава божество, в случая Буда – но и родината.

Произведенията на поета И Санг Хуа (1901–1943) може би най-ясно отразяват творческите търсения на поетите от началото на XX в. В началото на литературната си кариера И се обръща към романтизма; стихотворението *Моята спалня* се смята за представителна творба на

романтичното направление. Заради положението, в което се намира тогава Корея, И Санг Хуа възприема идеите на социалистическото движение, зародило се в Корея през 1925 г.; според него литературата трябва да отразява реалността и да не бъде отвлечена и символистична. Именно тогава И Санг Хуа сътворява реалистичното произведение *Дали ще дойде пролетта на отнетите нивя*, което точно пресъздава обстановката на окупацията, в която живеят корейците.

Пек Сок (1912–1996) има няколко интересни момента в творчеството си. Пише на диалект произведения, които отразяват традиционния корейски мироглед. Описва малки селца в планината, където хората живеят простичък обикновен живот, далеч от реалностите на окупацията. От друга страна, вследствие крайната бедност на корейците от края на 30-те години на ХХ в., в произведенията му честа тема е храната. Пек Сок специализира английска литература в Токио, но по време на колониалния режим той не следва западни тенденции в творчеството си, а представя традиционния корейски начин на живот като вид протест срещу окупацията над полуострова.

И Йонг Ак (1914–1971) също учи в Япония. Творчеството му може да бъде разделено на три периода – времето на обучението му в чужбина, периодът след завръщането му в Корея до разделянето на страната и заминаването му за Северна Корея след Корейската война. Ранните творби на И са белязани от трагичната участ на семейството – крайна бедност и преждевременната смърт на баща му. Авторът създава творби, пропити от лирична тъга.

Поезията на Им Хуа е силно повлияна от социализма. Неговите творби са като кратка епопея, която отразява различни събития. Описателните методи в тях напомнят за разказ; речникът му е разговорен, за да може да се чете и възприема от трудовите хора.

Ким Тонг Хуан (1901–1958) използва думи, каквито се употребяват в народните песни. Стиховете му са пропити от любов към родината; някои призовават към открита борба с окупаторите.

И Юк Са (1914–1944) е литературен псевдоним на И Уон Нок. Поетът е арестуван общо седемнадесет пъти за антиокупационната си дейност. През 1927 г. участва в организирането на бомбен атентат, за който излежава тригодишна присъда. Номерът на килията му е 264, което на корейски се произнася като „и-юк-са“; авторът го приема за литературен псевдоним. И прави дебюта си през 1933 г.; до смъртта си през 1944 г. написва повече от тридесет стихотворения в стегната ритмична форма, наситени с богата символика. Авторът използва думи като „зрач“, „нощ“ и „зима“, за да отрази мрачния период, в който се намира в Корея. В *Синьо грозде* поетът изразява надеждата си за идване на свободата на полуострова.

Приятно четене!

И САНГ ХУА

이상화 〇

말세의 희탄

저녁의 피 묻은 동굴(洞窟)속으로
아-----밀 없는 그 동굴(洞窟) 속으로
끝도 모르고
끝도 모르고
나는 꺼꾸러지련다.
나는 파묻히련다.

가을의 병든 미풍(微風)의 품에다
아- 꿈꾸는 미풍(微風)의 품에다
낮도 모르고
밤도 모르고
나는 술취한 집을 세우련다.
나는 속아픈 우습을 비즈련다.

В ПРОСЛАВА НА КРАЯ

В кърватата пещера на нощта,
в бездънната ѝ пещера
безкрайна,
тъй безкрайна,
аз се превивам.

Навътре се провирам.
В прегръдките на болния бриз,
да, в гърдите на заспалия бриз,
без да знам дали е ден
или пък нощ –
пиян в дома ще будувам
и през болката си ще се усмихвам.

빼앗긴 들에도, 봄은 오는가

지금은 남의 땅 - 빼앗긴 들에도 봄은 오는가?
나는 온몸에 햇살을 받고,
푸른 하늘 푸른 들이 맞붙은 곳으로,
가르마 같은 논길을 따라 꿈 속을 가듯 걸어만 간다.

입술을 다문 하늘아, 들아,
내 맘에는 나 혼자 온 것 같지를 앓구나!
네가 끝었느냐, 누가 부르더냐. 답답위라. 말을 해 다오.

바람은 내 귀에 속삭이며,
한 자국도 섰지 마라 옷자락을 흔들고.
종다리는 울타리 너머 아씨같이 구름 뒤에서 반갑다 웃네.

고맙게 잘 자란 보리밭아
간밤 자정이 넘어 내리던 고은 비로
너는 삼단 같은 머리를 감았구나 내 머리조차 가뿐하다.

혼자라도 기쁘게나 가자
마른 눈을 안고 도는 착한 도랑이
젓먹이 달래는 노래를 하고 제 혼자 어깨춤만 추고 가네.

나비 제비야 껌치지마라.
맨드라미 들마꽃에도 인사를 해야지.
아주까리기름을 바른 이가 지심 매든 그 들이라 다 보고 싶
다.

내 손에 호미를 쥐어 다오
살진 젓가슴과 같은 부드러운 이 흙을
밭목이 시도록 밟아도 보고, 좋은 땀조차 흘리고 싶다.

강가에 나온 아이와 같이
짬도 모르고 끝도 없이 달는 내 혼아,
무엇을 찾느냐, 어디로 가느냐, 웃어웁다, 답을 하려무나.

나는 온몸에 꽃내를 띠고
푸른 웃음, 푸른 설움이 어우러진 사이로,
다리를 질며 하루를 걷는다. 아마도 봄 신령이 지렸나 보다.
그러나 지금은 - 들을 빼앗겨 봄조차 빼앗기겠네.

ЩЕ ДОЙДЕ ЛИ ПРОЛЕТТА ЗА ОТНЕТИТЕ НИВЯ

Сега земята чужда е. Ще дойде ли пролетта на отнетите нивя?

Облян в лъчите на слънцето,
вървя натам, където се срещат синьото небе и зелените нивя.
По синора вървя като насън.

Замлъкнали небе, поле,
сякаш не съм дошъл дотук самичък!
Ти ли ме привличаш? Кой ме вика? Моля ви, кажете!

В ушите вятърът ми шепне
да не спирам миг дори, мята полите на дрехите ми.
А чучулигата се кикоти като девойка зад облака над оградата.

Пораснало буйно ечемичено поле.
Лекият дъждец, който падна посред нощ,
е окъпал косите ти. Чувствам лекотата, с която косата ми лети.

Сам, все по-бързо искам да вървя!
Ти ручей, оризището обвил,
приспивна песен си пееш; и аз си вървя и танцувам.

Пеперудо, лястовичке, не се закачайте със мен!
Поздравете полските цветя, цветето петльов гребен!
Пак искам да видя жени с блестящи коси да плевят по полята.

Дайте ми мотика,
да загреба тази мека пръст като твърда гръд,
да вляза в нея до глезените, да се изпотя.

Като дете, излязло край реката,
без да знам как времето минава...
Какво душата ми преследва? Къде отивам? Смешно ли е – ти
кажи!

Облян цял в мирис от трева,
натам, където срещат се зелената усмивка и синята тъга,
крача цял ден, тътрейки крака.
Сякаш пролетния дух ме е обладал!
Но сега – отнеха ни полето, дори и пролетта ще вземат.

나의 침실(寢室)로

- 「가장 아름답고 오-랜것은 오직 꿈속에서만 있어라
」 - 「내 말」

『마돈나』 지금은 밤도, 모든 목거지에, 다니노라 피곤
하여 돌아가려는도다,
아, 너도, 먼동이 트기 전으로, 수밀도(水蜜桃)의 네 가슴
에, 이슬이 맺도록 달려오느라.

『마돈나』 오려무나, 네 집에서 눈으로 유전(遺傳)하든
진주(眞珠)는, 다 두고 몸만 오너라,
빨리 가자, 우리는 밝음이 오면, 어딘지도 모르게 숨는 두
별이어라.

『마돈나』 구석지고도 어둔 마음의 거리에서, 나는 두려
워 떨며 기다리노라,
아, 어느덧 첫닭이 울고 - 못개가 짖도다, 나의 아씨여, 너
도 듣느냐.

『마돈나』 지난밤이 새도록, 내 손수 닦아둔 침실로 가
자. 침실로!
낡은 달은 빠지려는데, 내 귀가 듣는 발자국 - 오, 너의
것이나?

『마돈나』 짧은 심지를 더우잡고, 눈물도 없이 하소연하
는 내맘의 촛불을 봐라,
양털 같은 바람결에도 질식이 되어, 얇푸른 연기로 꺼지
려는도다.

『마돈나』 오너라 가자, 앞산 그르메가, 도깨비처럼, 발
도 없이 가까이 오도다,
아, 행여나, 누가 볼는지 - 가슴이 뛰누나, 나의 아씨
여, 너를 부른다.

『마돈나』 날이 새련다, 빨리 오려무나, 사원의 쇠북이,
우리를 비웃기 전에
네 손이 내 목을 안아라, 우리도 이 밤과 같이, 오랜 나라
로 가고 말자.

『마돈나』 뉘우침과 두려움의 외나무다리 건너 있는 내
침실 열 이도 없느니!
아, 바람이 불도다, 그와 같이 가볍게 오려무나, 나의 아
씨여, 네가 오느냐?

МОЯТА СПАЛНЯ

„Най-красивите и древни неща се появяват само в съня“
(казвам).

Мадона, нощта обикаля всички и ще се върне уморена...
И аз, преди зората да пукне, ще притичам до прасковата и
гръдта си в роса ще наквася.

Мадона! Остави в дома си всички перли, ела сама!
Да вървим! Две звезди сме, които се крият незнайно къде,
дойде ли зората.

Мадона, чакам те, макар да се боя от тъмнината, спотаила
се у мен.
Неусетно петелът пропява, кучето излайва. Девойко моя,
чу ли?

Мадона, снощи сам послах постелята си, нека тя ни
приюти!
Луната преваля и дочувам стъпки – твоите?

Мадона, виж късия фитил на свещта, , която тлее
безмълвно, побита в сърцето ми.
Брулена от вятъра, угасва в синкав пламък.

Мадона, да вървим! Стоножката от планината, същи
таласъм без стъпки, доближава.
Кой ли ще види как целият тръпна! Девойко моя, чакам те.

Мадона, зазорява се. Побързай! Преди звъна на камбаната
на храма,
обгърни с длани шията ми. Нека отидем в далечна като
тази нощ страна.

Мадона, няма кой да отвори стаята ми, пълна с разказание
и страх, от другата страна на дървения мост.
Духа. Ела с вятъра, девойко моя; идваш ли?

Мадона, клета. Дали съм полудял? Счува ми се
кръвта ми. Пресъхнал е изворът у душата ми, сякаш и
тялото ми изгарят.

『마돈나』가없어라, 나는 미치고 말았는가, 없는 소리를 내 귀가 들음은 ---.
내 몸에 파란 피 --- 가슴의 샘이, 말라버린듯, 마음과 목이 타려는도다.

『마돈나』 언젠들 안 갈 수 있으랴, 갈테면, 우리가 가자, 끌려 가지 말고!
너는 내 말을 믿는 「마리아」 --- 내 침실이 부활(復活)의 동굴(洞窟)임을 네야 알련만…….

『마돈나』 밤이 주는 꿈, 우리가 엮는 꿈, 사람이 안고 궁구는 목숨의 꿈이 다르지 않으니,
아, 어린애 가슴처럼 세월(歲月) 모르는 나의 침실로 가자, 아름답고 오랜 거기로.

『마돈나』 별들의 웃음도 흐려지려 하고, 어둔 밤 물결도 찾아지려는도다,
아, 안개가 사라지기 전으로, 네가 와야지, 나의 아씨여, 너를 부른다.

Мадона, може ли да не дойдеш? Да вървим! Не изоставай!
Ти, Мария, ми вярваш. Само ти знаеш, че спалнята ми е
пещерата на възкресението...

Мадона, сънят, що нощта ми дава, сънят, който ме
обгръща, е като мечтите, които хората прегръщат.
Да вървим в спалнята ми, която като детско сърце не знае
как времето тече. Към красивото и древно място!

Мадона, усмивката на звездите избледнява, тъмната нощ се
оттегля.

Ела, преди да изчезне мъглата. Зова те, девойко!

겨울마음

물장사가 귓속으로 들어와 내 눈을 열었다.

보아라!

까치가 뼈만 남은 나무가지에서 울음을 운다.

왜 이래?

서리가 텅달아 추녀 끝으로 눈물을 흘리는가.

내가 반가웁기만 하다 오늘은 따스했구나.

ЗИМНА ДУША

Продавачът на вода влиза в ушите ми, отвори очите ми.

Виж!

Гарваните грачат по клоните голи на дърветата.

Защо?

Звукът се носи и дали съзи отговорът ще са?

Аз само се радвам, че днес ще е топло.

조선병 (朝鮮病)

어제나 오늘 보이는 사람마다 숨결이 막힌다.
오래간만에 만나는 반가움도 업시
참외꽃 같은 얼굴에 선웃음이 집을 짓더라.
눈보라 몰아치는 겨울맛도 없이
고사리 같은 주먹에 진땀물이 구비치더라.
저 하늘에다 봉창이나 뚜르랴 숨결이 막힌다.

КОРЕЙСКА БОЛЕСТ

Хората от вчера и от днес задъхват се.
Не се радват, когато след дълга раздяла се видят.
По лицата им – пресилена усмивка, цвят на пъпеш.
Стискат юмруци като папрат,
неусетила снежната зима.
Задъхват се, сякаш капака на небето искат да пробият.

서러운 해조(諧調)

하이얏던 해는
떨어지려 하여
헐덕이며
피 멩텅이가 되다.

셋북든 마음
늘어지려 하여
고라지며
굽벙이 집이 되다.

하로 가운데
오는 저녁은
너그럽다는 하늘의
못속일 멩통일러라.

일생(一生) 가운데
오는 젊음은
복스럽다는 사람의
못 감출 설움일러라.

ТЪЖНИ РИТМИ

Бялото слънце
залязва.
И скоро
в кърваво петно се превръща.

Аленото ми сърце
старее.
Вехне –
и гнездо на ларви става.

Посред ден
нощта се спуска.
Едва ли ще измами
отворилото се небе.

Сред живота
младостта пристига.
Сигурно е мъка, която не може да се скрие
от човек разцъфващ.

예지(叡智)

혼자서 깊은 밤에 별을 보움에
갓모를 백사장(白砂場)에 모래알 하나같이
그리도 적게 세인 나인 듯하여
갑갑하고 애달프다가 눈물이 되네.